

ת"פ 60020/11/14 - מדינת ישראל נגד ל י

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

09 דצמבר 2015

ת"פ 60020-11-14 מדינת ישראל נ' י

לפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ל י

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שרון אדרי

ב"כ הנאשמת עו"ד ליפשיץ

הנאשמת התייצבה

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

כתב האישום ותשובת הנאשמת

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של תקיפה סתם, עבירה על סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. מכתב האישום עולה כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשמת ומר א י (להלן: "**א**") זוג גרוש, הורים לילדה משותפת אחת (להלן: "**הבת**") אשר נתונה למשמורתו המלאה של אביה.
3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 14.5.14 יצאה הגברת מ י, אמו של א (להלן: "**המתלוננת**") עם הבת מבית הספר "דביר" בחולון, וכשהגיעה לכניסה לבית הספר ניגשה הנאשמת אל המתלוננת ואל בתה, הציגה עצמה והחלה למשוך בכוח את הילדה. אז תקפה הנאשמת את המתלוננת בכך שסטרה לה על פניה וכתוצאה מכך נפלו משקפי השמש של המתלוננת. בהמשך, כך נטען, חטפה הנאשמת את המטרייה מידה של המתלוננת והניפה אותה לכיוון המתלוננת בתנועה מאיימת.

4. במענה לכתב האישום טענה הנאשמת כי המתלוננת היא זו שתקפה אותה באמצעות המטרייה וכי היא, הנאשמת, הדפה את התקיפה.

מסכת הראיות

עדויות של המתלוננת

5. ביום 11.10.15 העידה המתלוננת בבית המשפט. בפתח עדותה מסרה כי ביום האירוע לקחה את נכדתה, כבכל יום, מבית הספר, כאשר אחזה בידה מטריה, המשמשת אותה הן כשמשיה והן כמקל הליכה. לאחר יציאתן של השתיים מבית הספר הגיעה הנאשמת ליד השער, החזיקה את הילדה בשתי ידיים ושאלה אותה האם מכירה אותה? הילדה השיבה בשלילה. המתלוננת טענה כי לא זיהתה אותה עת את הנאשמת, לדבריה השתנתה. לשאלת בית המשפט השיבה המתלוננת **"אני אמרתי לה שאני לא מכירה אותה"** (עמ' 4 שורה 23-24). המתלוננת סיפרה כי בהמשך, לאחר שיצאו משער בית הספר, רצתה הנאשמת לחטוף את הילדה. הילדה החלה לצעוק, ברחו לצד ימין של המתלוננת מאחור ותפסה אותה ואילו הנאשמת, אשר הבינה כי לא הצליחה לקחת את הילדה, סטרה למתלוננת בפניה ולקחה מידה את המטריה. המתלוננת הוסיפה ואמרה כי מעוצמת המכה נותרו סימנים אדומים על פניה.

6. בהמשך מסרה המתלוננת כי לאחר שהסתיים האירוע, היא והבת הוכנסו לבית הספר לחדרה של היועצת והסגנית שם הרגיעו אנשי צוות ביה"ס את הילדה וקראו לאביה.

7. בהשיבה לדברי ב"כ הנאשמת, לפיהם טענתה של המתלוננת כי הנאשמת היא זו שנמנעת מלראות את הילדה אינה מתיישבת עם העובדה לפיה בנה של המתלוננת, א, לא הביא את הילדה למרכז הקשר, השיבה המתלוננת כי היא ובנה לקחו את הבת למרכז הקשר אך היא ברחו. לדבריה נכחה במרכז הקשר פעם אחת בלבד.

8. המתלוננת הכחישה כי היא זו שניסתה לתקוף עם המטריה את הנאשמת **"אני לא נתתי לה מכה. היא נתנה לי מכה. היא נתנה לי מכה ללא סיבה. אם אני התרחקתי מבית ספר כי אנחנו עוברים דרך והיא תפסה אותנו שם הילדה היתה חוטפת וגם אני הייתי חוטפת וזה המזל שלי שזה היה במסגרת בית ספר. אני לא יודעת אם אביה של הנאשמת הגיע עם רכב. אני לא הרמתי את המטריה. אני נשארתי המומה כשראיתי את זה אצלה ביד."** (עמ' 9 שורה 13 ואילך).

9. עוד סיפרה המתלוננת שאביה של הנאשמת נשק לילדה על מצחה וכי השומר עמד בשער ולמיטב הבנתה ראה את האירוע עת התרחש.

עדוּתָה של נסלי חסין

10. ביום 11.10.15 העידה הגב' נסלי חסין (להלן: "נסלי") וסיפרה כי ביום האירוע חזרה מיום עיון במכללה לכיוון בית הספר. לדבריה, שמעה צעקות וכאשר הגיעה למקום ראתה שם את הנאשמת, את המתלוננת ואת הילדה. העדה לא זכרה את פרטי האירוע, ועיינה בהודעה אותה מסרה במשטרה. בהמשך אמרה כי **"בשלב מסוים זה היה שלב של המטריה שהתרוממה או הסטירה. היה ויכוח בין השניים ומרוב שעבר זמן אני לא זוכרת ממש. הזמינו אותי באיחור מהמשטרה וגם שם אני לא זוכרת מה אמרתי. היה שיח ביניהם הייתה מטריה לא יודעת מי הרימה אותה, או לפני או אחרי, הייתה הסטירה"** (עמ' 9 שורה 23 ואילך). לשאלת בית המשפט השיבה נסלי כי לא ראתה את הסטירה ומי נתן אותה. לטענתה הייתה בלחץ ממה שקרה סביבה ואף הנאשמת הייתה בלחץ.

11. כאשר הפנה ב"כ המאשימה את העדה להודעתה במשטרה השיבה **"אני ראיתי שחטפה את המטריה מהסבתא. אני לא ראיתי את הנאשמת מכה את המתלוננת עם המטריה. אלא רק חטפה את המטריה מיד הסבתא והחזיקה אותה. אני מניחה שזכרתי נכון זה היה חודש לאחר המקרה. אני לא מכירה אף אחת מהשניים"** (עמ' 10 שורה 12 ואילך).

12. בחקירה הנגדית מסרה כי כאשר הגיעה לאירוע תפסה את הנאשמת בשתי ידיה וקירבה אותה אל הגדר. בני שיבה אשר הגיעו למקום לקחו את המתלוננת והילדה לבית הספר.

13. העדה אישרה כי אחרי האירוע הייתה בחדר בתוך בית הספר, יחד עם איש הביטחון, א והיועצת וכי המתלוננת נכנסה לחדר. עוד אישרה כי עם הנאשמת הגיע אדם מבוגר וכי היא זוכרת כי הסטירה ניתנה בלחי שמאל, היה סימן של סטירה על הפנים.

עדוּתו של אשר פחימה

14. ביום 11.10.15 העיד מר אשר פחימה, איש ביטחון בבית ספר דביר (להלן: "השומר"). העד סיפר כי ביום האירוע הגיעה הנאשמת לכניסה לביה"ס ושאלה אותו האם הילדה יצאה, אלא שהוא לא ידע את מי היא מחפשת.

15. לדבריו **"איך שהם יוצאים מהשער, הם מגיעים לבוטקה, ביה"ס הוא קרוב אחד לשני כ-2-3 מ' מהגדר לביה"ס, הם יצאו והגיעו לבוטקה הנאשמת חזקה ונישקה את הילדה יצאה החוצה והלכה ימינה. היא עזבה את חצר ביה"ס. הסבתא יצאה והסבתא לקחה שמאלה והיא 'הנאשמת ימינה. הלכה כ-7-8 מ' ופתאום אנחנו רואים שהנאשמת נתנה מכה לסבתא והעיפה לה את המשקפיים. לא הספקתי לצאת מהגדר, רצתי לכיוון הגברת ולא ראיתי מה הלך אחרי זה, הגעתי אליהם, הנאשמת אמרה לי- אל תיגע בי"** (עמ' 11 שורה 15 ואילך).

16. העד אישר כי המתלוננת החזיקה מטריה וכי הילדה הייתה אתה וסיפר כי בסוף יום העבודה עמד בכניסה לעמדת השומר ליד השער. כשנשאל בחקירה הנגדית האם ראה את האירוע מתחילתו מסר כי ראה את הנאשמת נכנסת ויוצאת, ראה את הילדה ליד עמדת השומר, וכי לאחר שכל אחת הלכה לכיוון שונה חזרה לפתע הנאשמת הכתה את המתלוננת והפילה את משקפיה. לדבריו רץ להפריד ביניהם אך הנאשמת ביקשה שלא יגע בה.

17. בתגובה לדברי ב"כ הנאשמת, לפיהם התרחש אירוע מקדים במהלכו הרימה המתלוננת את המטריה לכיוונה של הנאשמת השיב כי לא ראה אירוע מקדים. לדבריו לאחר המקרה הלך לחדר של היועצת למלא דו"ח **"בהתחלה נכנסתי עם העדה שהעידה לפני, הסבתא, האבא, היועצת והסגנית ודיברנו על המקרה"** (עמ' 13 שורות 4-5).

הודעתה של הנאשמת במשטרה

18. ביום 30.7.14 נחקרה הנאשמת במשטרה (הודעתה הוגשה וסומנה ת/1) ומסרה שביום האירוע הגיעה עם אביה לבית ספר דביר בחולון לאחר שקיבלה מכתב מבית הדין הרבני לפיו עליה לפעול בכל האמצעים על מנת לקחת את הילדה.

כאשר הגיעה לבית הספר שאלה את השומר היכן הילדה אשר יצאה מיד לאחר מכן משער ביה"ס. לדבריה, המתלוננת אשר יצאה אף היא, לא זיהתה אותה, שאלה מי היא והנאשמת השיבה 'אמא של הילדה'. המתלוננת אמרה 'את לא תראי אותה' לקחה מטריה והתכוונה להכות את הנאשמת. בנסיבות אלה הרימה הנאשמת את ידה ודחפה (כך לדבריה) את המתלוננת והיא קיבלה מכה. כשנשאלה האם נתנה סטירה למתלוננת השיבה בשלילה **"לא היא הכתה אותי"** (ת/1, שורה 18). הנאשמת השיבה בשלילה גם לשאלתו של החוקר האם חטפה את המטריה מידה של המתלוננת. לעניין האיומים השיבה **"בשום פנים ואופן לא איימתי עליה"** (ת/1, שורה 30).

עדוּתה של הנאשמת

19. ביום 13.10.15 העידה הנאשמת וסיפרה כי התגרשה מא בשנת 2009 וכי להם בת משותפת. לדבריה, כשהילדה הייתה בת 10 חודשים חשה שלא יכולה לחיות עם א וחזרה להתגורר עם הוריה בחיפה. בשלב מסוים, כאשר לא יכולה הייתה לתפקד ושהתה בבית החולים לקח א את הילדה ונעלם. היא לא ידעה היכן נמצאת הבת ואיך לאתרה. לדבריה **"היא מוסתת וקשה לה להיות איתי. אני מגיעה למרכז קשר כדי לפגוש אותה ונוסעת חזרה - הם כופים עליו ביזיון ולמרות זאת לא נותן לי לראות את הילדה..."** (עמ' 17 שורה 10). עוד סיפרה כי א הגיש נגדה 22 תלונות וכי התיקים נסגרו.

20. הנאשמת סיפרה כי ביום המקרה הגיעה עם החלטתה של העו"ס לבית הספר בשל רצונה לתת את המסמך לא או למתלוננת. לדבריה לא ראתה את הילדה שנה וחצי, לא ידעה היכן היא מתגוררת ולכן שאלה ילדות ברחוב היכן בית הספר. לאחר שהגיעה לבית הספר פנתה לאיש הביטחון ושאלה אם מכיר את בתה, הוא השיב בשלילה ואמר כי יודיע בכריזה לילדה שתגיע למזכירות. תוך כדי כך, לטענתה, יצאה הבת מבית הספר ואף אמרה לנאשמת **'אמא איזה יפה את'** (עמ' 18 שורה 16).

21. לדבריה המתלוננת, שיצאה מיד לאחר הילדה, לא זיהתה אותה, ולאחר שהנאשמת הזדהתה בפניה, אמרה לה המתלוננת כי אסור לה לדבר עם הילדה, לקחה את ידה והחלה לסחוב אותה שמאלה. לטענת הנאשמת בשלב זה הילדה פנתה אליה ואמרה לה **"אני לא יכולה לבוא איתך עכשיו יהיה בלאגן עם אבא"** (עמ' 18 שורה 19). לפתע, לטענת הנאשמת, הרימה המתלוננת את המטריה ועל מנת להתגונן הסיטה היא עם היד את המטריה וככל הנראה פגעה בפניה של המתלוננת.

22. לדבריה **"לא ראיתי אם החזיקה משהו ביד. ראיתי רק את הראש שלה. הילדה מאוד גבוהה וגבוהה יותר מהסבתא. היא דחפה את הילדה, ובאיזה שהוא שלב, הרימה את המטריה בשביל כדי להכות אותי ואני הזזתי את היד שתפגע בה ולא בי"** (עמ' 20 שורה 28 ואילך).

23. בנוגע לנסלי אמרה הנאשמת כי לא הבחינה בה ביום המקרה ואמרה לב"כ המאשימה כי **"הם ראו חצי פעולה לא ראו את המטריה עפה עלי. אין לי שום אינטרס לראות את הסבתא ולהכות אותה וזאת בנוכחות הילדה ואנשים. אני באתי לבית הספר כי אני אוהבת את הילדה, ורציתי לראות אותה לרגע וזה לווה בזה שקיבלתי את המסמך באותו יום. לא זוכרת אם מסרתי את ההודעה למישהו באותו יום"** (עמ' 21 שורות 22-25).

24. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע נסעה מהמקום אם היא זו שהותקפה השיבה כי ראתה שהוזמנה משטרה, אך לא ברחו ולא עזבה כי חשבה שהיא אשמה. הנאשמת הוסיפה ואמרה כי אביה עמד מחוץ לרכב, סמוך אליהן וכשהחל האירוע התקרב.

עדות של אליעזר סיני בבית המשפט

25. ביום 13.10.15 העיד מר אליעזר סיני (להלן: **"אליעזר"**), אביה של הנאשמת. לדבריו ביום האירוע נסע עם בתו, לביה"ס בחולון על מנת לראות את הבת, וזאת בעצתה של פקידת הסעד בחולון, כאשר בידם מסמך מבית הדין המנחה את משרד הרווחה לקבוע סדרי ראייה בין הנאשמת לבת.

26. לדבריו **"נסענו לבי"ס והחניתי האוטו בחניה של בית הספר. הבת שלי יצאה מהאוטו והתחילה ללכת בשביל לכיוון שער בית הספר כ- 30 צעדים בערך מרחק החניה עד בי"ס, בינתיים סגרתי את הרכב. כשהתחלתי לצעוד גם אני בשביל ראיתי את הבת שלי רוכנת לעבר הילדה, לא שמעתי מה אמרה לה."**

אז ראיתי את גב' יהושע ר, הסבתא, מדברת אליה וגם לא שמעתי מה אמרה, ואז היא הניפה מטריה שהחזיקה בידה, הניפה אותה כדי להרביץ לה, הבת שלי התגוננה על הראש והניפה את ידה ואני נעמדתי ביניהן והדפה את המכה. באותו שלב החשתי צעדי בריצה ונעמדתי ביניהן, המרחק קצר כמו מהדוכן עד דלת האולם. אז פניתי למ ואמרתי לה שיש בידינו החלטה של ביה"ד שהתקבלה היום, החלטה של ביה"ד על הסדרי ראיה, ושא, בנה, מתבקש לשתף פעולה. באותו רגע היא התחילה לצעוק - היא מסוממת, היא משוגעת, היא מטורפת, רוצה לקחת את הילדה. הנכדה שלי בכתה (בוכה). כל כך התביישתי בשבילה (בוכה). אמרתי למ - אל תלכי בדרך של א. את פוגעת בילדה. אז נישקתי את ר, היא בכתה מאוד, ניסיתי להרגיע אותה. אמרתי לר שלא תבכה שתלך הביתה לאבא ולא תדאג. אמרתי לה שקיבלנו החלטה של ביה"ד שגם אמא יכולה לראות אותה. זהו. הלכנו" (עמ' 23 שורה 24 ואילך). לשאלת ביהמ"ש אמר העד "המטריה ממש היתה מונפת אל - על. יכול שבנסיון של בתי להדוף את המכה, מ קיבלה מכה. היה ניסיון תקיפה של מ על הבת שלי" (עמ' 27 שורות 2-3).

27. לשאלת בית המשפט השיב כי גרסתו של המאבטח לפיה אכן הייתה נשיקה ולאחר מכן הלכה הנאשמת לכיוון אחד ואילו המתלוננת פנתה לכיוון אחר ולאחר מכן חזרה הנאשמת לתקוף את המתלוננת, אינה נכונה וכן אמר כי לא הייתה כל "פרידה".

28. אליעזר נשאל אף הוא על ידי ב"כ המאשימה מדוע כאשר הבינו כי מזמינים משטרה עזבו את המקום והשיב כי בשל כך שהרוחות סערו, הנכדה בכתה, הוטחו עלבונות לעבר בתו ולכן העדיפו לעזוב את המקום - "עזבתי את המקום לא ברחתי" (עמ' 27 שורה 11).

סיכומי הצדדים בתמצית

29. ב"כ המאשימה עתר לדחות את טענתה של הנאשמת לפיה פעלה מתוך הגנה עצמית ולהרשיעה. לדבריו, העדויות שנשמעו מפיהם של שלושה עדים, שניים מהם עדים ניטראליים, אינן תומכות באפשרות לפיה הגנה הנאשמת על עצמה. לטעמו של ב"כ המאשימה, העובדה כי הנאשמת לא התלוננה במשטרה וכי מיהרה לעזוב את המקום ביום המקרה, תומכים במסקנה כי יש להרשיעה.

30. ב"כ הנאשמת ביקשה לזכות את הנאשמת ולקבוע כי לדחיפתה של המתלוננת קדמה התנהגות מאיימת של המתלוננת, אשר הניפה את המטריה במטרה להכות את הנאשמת, אשר התגוננה מפניה של המתלוננת. לטענתה זוהו העדויות במפגש שהתקיים בחדרה של היועצת. ב"כ הנאשמת ביקשה לדחות את עדותה של המתלוננת כבלתי אמינה, שכן בניגוד לדבריה בביהמ"ש, מודעת המתלוננת לעובדה שבנה, אביה של הבת, אינו משתף פעולה עם הרשויות ומונע מבתו לפגוש באמה, הנאשמת.

דין והכרעה

31. לאחר ששמעתי את העדים ואת טיעוני הצדדים, ועיינתי בהודעתה של הנאשמת במשטרה, לא שוכנעתי כי הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת העבירה של איומים. כמו כן נותר ספק בלבי בשאלה האם פעלה הנאשמת מתוך הגנה עצמית. בנסיבות אלה, ולאור הוראותיו של סעיף 34(ב) לחוק העונשין, ולפיו "**התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג**" החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

32. כתב האישום מייחס לנאשמת עבירות של תקיפה ואיומים. הנאשמת מודה כי הכתה את המתלוננת, ברם לטענתה אין המדובר בתקיפה אלא בהגנה עצמית.

33. המקרה אירע על רקע יחסים טעונים במיוחד בין בנה של המתלוננת, לבין אשתו, היא הנאשמת. במהלך עדותה התבטאה המתלוננת לא אחת באופן עוין כלפי הנאשמת וכלפי הקשר בינה לבין הבת (עמ' 6 ש' 12, עמ' 7 ש' 5 ואילך, וכן בש' 15 ואילך ובעיקר בעמ' 8 ש' 9 ואילך).

34. התרשמתי כי המתלוננת ביקשה להעצים את חלקה של הנאשמת באירוע, ולהציג את התנהגותה שלה באור חיובי ככל האפשר.

35. מדברי העדים עלה כי לאחר המקרה התקבצו הם בחדרה של היועצת ושוחחו על אודות האירוע, מצב דברים אשר עלול היה "לזהם" מעט את עדויותיהם, בפרט היות ונחקרו מספר שבועות לאחר המקרה. אני נוטה להאמין לכך שהמתלוננת אכן צעקה בעת האירוע שהנאשמת מנסה לחטוף את הילדה, כפי שטענה הנאשמת (עמ' 22 שורה 20), שכן המתלוננת עצמה טענה בחקירתה הראשית בבית המשפט "**הנאשמת באה מצד שמאל ורצתה לחטוף את הילדה**" (עמ' 4 שורה 26). כמו כן מקובל עלי כי המתלוננת צעקה שהנאשמת מסוממת, כפי שסיפר אליעזר בעדותו וכן כפי שהמתלוננת עצמה סיפרה בביהמ"ש (עמ' 8 ש' 10).

36. במצב דברים זה, קיים לטעמי חשש כי אף שהשומר ונסלי עשו כמיטב יכולתם לתאר את העובדות לאשורן, השפיעו צעקותיה של המתלוננת ודברים שאמרה לאחר האירוע, על האופן בו תפסו הם את האירוע.

37. איש מהעדים לא סיפר כי שמע את הבת אומרת 'סבתא שלי קיבלה מכות' כפי שהעידה המתלוננת בעמ' 5 ש' 21.

38. בעדותה, סיפרה המתלוננת כי ביום המקרה, בעת שיצאה מבית הספר ביחד עם הבת הגיעה הנאשמת ופנתה לילדה. לדבריה, לאחר שאמרה הנאשמת לבת כי היא אמה, יצאו היא, המתלוננת, והבת מהשער, כשלפתע הגיעה הנאשמת וביקשה לחטוף את הבת (עמ' 4 שורה 26). משלא הצליחה הנאשמת לקחת את ידה של הבת, סטרה לה הנאשמת בפניה וכתוצאה מכך נפלו משקפיה. לאחר מכן, ראתה המתלוננת את המטריה בידה של

הנאשמת ולדבריה רק בשל התערבותם של עוברי אורח במקום, אשר אחזו בנאשמת, לא פגעה בה הנאשמת עם המטריה.

39. העדה נסלי נחקרה בבית המשפט, וסיפרה כי הגיעה סמוך לבית הספר ושמעה צעקות. העדה לא זכרה את פרטי האירוע ואמרה כי היא חוששת שמא הפרטים אותם תמסור לא יהיו מדויקים (עמ' 10 ש' 5). מדברי העדה עלה כי האירוע לו הייתה עדה התרחש מחוץ לבית הספר.

40. העדה לא ראתה את תחילת האירוע, ולדבריה **"חלפתי במקום וראיתי ויכוח. אני מפחדת להגיד דברים לא נכונים, עברה תקופה. בעיניים שלי הייתה סטירה. לא זוכרת אצל מי הייתה המטריה"** (עמ' 10 שורה 5). העדה ראתה אמנם לדבריה את המטריה אך לא ידעה לומר מי מהשתיים (הנאשמת או המתלוננת) הרימה אותה ואמרה **"אני לא ראיתי את הסטירה ומי נתן אותה. זו שהרימה את המטריה או הנאשמת"** (עמ' 9 שורה 30). בהמשך, לאחר שעיינה בהודעתה במשטרה, אמרה בעמ' 10 ש' 12 כי ראתה שהנאשמת חטפה את המטריה מידיה של המתלוננת.

41. השומר סיפר בחקירתו כי ביום האירוע הגיעה הנאשמת לבית הספר בסוף יום הלימודים ושאלה אותו האם הבת יצאה. כאשר הסבתא והילדה יצאו, חיבקה הנאשמת את הבת ונישקה אותה. בנקודה זו יצאה הנאשמת מחוץ לבית הספר ופנתה ימינה, בעוד הסבתא והילדה יצאו ופנו שמאלה **"הלכה כ- 7-8 מ' ופתאום אנחנו רואים שהנאשמת נתנה מכה לסבתא והעיפה לה את המשקפיים..."** (עמ' 11 שורה 19). לשאלת ב"כ הנאשמת השיב העד בעמ' 13 ש' 1 כי לא ראה שהסבתא הרימה את המטריה. מדברי העד ניתן להסיק כי בשום שלב לא הבחין במי מהשתיים מרימה את המטריה. העד אישר כי במקום היו ילדים רבים, שכן המקרה אירע בסוף היום, וכן כי היו במקום אוטובוסים, שהיו לדבריו 'מאחורה'.

42. עדותו של העד, לפיה נראו הצדדים עוזבים את ביה"ס לכיוונים שונים, מתיישבת אמנם במידת מה עם דבריה של המתלוננת לפיהם לאחר שדיברה הנאשמת עם הבת, יצאו המתלוננת והבת מבית הספר, ואילו הנאשמת חזרה וניסתה למשוך את ידה של הבת (כשלטענת המתלוננת משלא הצליחה הנאשמת למשוך את הבת, הכתה אותה הנאשמת בחזקה (עמ' 5 ש' 6-7)). עם זאת מדברי הנאשמת עולה כי בד בבד עם צאתן של השלוש משער בית הספר, משכה המתלוננת את הבת שמאלה, ואף המתלוננת סיפרה כי **"עברנו כמה צעדים ליד ביה"ס ויש שם סורגים, הנאשמת באה משמאל ורצתה לחטוף את הילדה"** (עמ' 4 ש' 25 ואילך).

43. הנאשמת העידה וסיפרה כי ביום המקרה אמרה לה פקידת הסעד כי ככל שהילדה תראה אותה יהיה סיכוי רב יותר לקיומם של המפגשים בינה לבין הבת (עמ' 20 ש' 1), לדבריה, לאחר שזיהתה אותה המתלוננת, דחפה את הילדה והרימה את המטריה על מנת להכות אותה (עמ' 21 ש' 1) **"באיזה שהוא שלב, הרימה את המטריה בשביל כדי להכות אותי ואני הזזתי את היד שתפגע בה ולא בי"**. הנאשמת לא הכחישה שניתן לכנות את המכה שנתנה למתלוננת כ"סטירה" (עמ' 21 ש' 10).

44. עדותה של הנאשמת בבית המשפט, לפיה הרימה המתלוננת את המטריה, תואמת את הגרסה שמסרה במשטרה ביום 30.7.14 (כחודשיים וחצי לאחר המקרה), לפיה **"הייתה מטרייה עליה עם קונוס שמגן על המטרייה ובאה להרביץ לי... היא הרימה את המטרייה לתת לי מכה ואני הרמתי את היד, ויצאה שדחפתי אותה, היא קלה (כפי הנראה "קיבלה" ת.ש.ק) מכה או משהו..."** (ת/1, שורות 14-16).

45. הנאשמת לא הכחישה את הפגיעה במתלוננת, עם זאת טענה כי פעלה מתוך הגנה עצמית. אמנם במשטרה מסרה הנאשמת כי דחפה את המתלוננת ובעדותה בבית המשפט טענה כי סטרה למתלוננת אך לדבריה **"סטירה זה אותו דבר. הדפתי את המטריה וגם אותה"** (עמ' 21 שורה 10).

46. הראיות מלמדות על כך שהנאשמת הגיעה לביה"ס כדי לפגוש את בתה. בהודעתה, בש' 8 אמרה כי במכתב אותו קיבלה מאב ביה"ד הרבני נאמר כי יש **"לפעול בכל האמצעים הכי קיצוניים לקחת את הילדה"**.

47. מעדותה של המתלוננת, הנתמכת בעדות השומר, עולה כי לאחר שפגשה את הבת בשער בית הספר, התרחקו היא והבת מהנאשמת, כשזו הגיעה בעקבותיהן. עדותה של נסלי תומכת אף היא באפשרות זו, שכן לדבריה של נסלי ראתה את השתיים מחוץ לבית הספר.

48. ספק בלבי אם אכן לא זיהתה המתלוננת את הנאשמת כאמה של הבת אלא אולי במבט ראשון, אולם ברי כי לאחר שהציגה הנאשמת את עצמה, הבינה המתלוננת כי הנאשמת היא אכן אמה של הבת. דבריה של המתלוננת, לפיהם ביקשה הנאשמת "לחטוף" את הילדה מתיישבים עם המסקנה כי הייתה ערה לחילוקי הדעות בין בנה לבין הנאשמת, וכי ביקשה למנוע מהאם, בכל דרך, לקחת את הבת.

49. העדה נסלי אישרה בעדותה כי הבחינה בכך שהנאשמת לקחה את המטריה מידה של המתלוננת. אני מתקשה להאמין כי הנאשמת לקחה מידי המתלוננת את המטריה, בעת שנשענה עליה המתלוננת כמקל הליכה, או אף אם החזיקה אותה המתלוננת בידה, לצד גופה, מבלי שהמתלוננת חשה בכך. דבריה של הנאשמת, לפיהם הניפה המתלוננת את המטריה, וכי הנאשמת סברה כי המתלוננת עומדת להכות אותה באמצעות המטריה מקובלים עלי, ואינני מאמינה למתלוננת כי לא הרימה בשלב זה את המטריה.

50. המתלוננת נמנעה מהתייחסות ישירה לנסיבות בהן הרימה, לטענתה, הנאשמת את המטריה ואמרה **"פתאום אני רואה את המטריה ביד שלה"** (עמ' 5 ש' 9), ובתגובה לדברי ב"כ הנאשמת לפיהם לא ראה השומר כי הנאשמת איימה עליה עם המטריה, אמרה **"תשאלי את העדים"**. המתלוננת לא הכחישה בפה מלא את הטענה לפיה הרימה את המטריה, אלא אמרה **"איך אני תקפתי את הנאשמת אם אני הולכת עם הילדה"** עמ' 5 ש' 14, ובעמ' 8 ש' 5 אמרה **"אני בקושי עומדת אני אתקוף אותה? רק סמים יש לה בראש"**.

51. דבריה של המתלוננת לפיהם ניסתה הנאשמת למשוך את הבת מקובלים עלי, ומתיישבים עם סערת הרגשות בה הייתה נתונה הנאשמת, בעת שפגשה את בתה לאחר מאמצים רבים, ובפרט נוכח הדברים שנאמרו לה, כך

לטענתה, על ידי פקידת הסעד ועל ידי ביה"ד הרבני. בנסיבות בהן ניסתה הנאשמת למשוך את ידה של הבת (ולו על מנת להמשיך לדבר אתה) שעה שהמתלוננת סבורה שהנאשמת מסוממת (עמ' 8 ש' 9 אילך), מתיישבת עדותה של הנאשמת, לפיה הרימה המתלוננת את המטריה, כפי הנראה על מנת למנוע מהנאשמת לקחת את הבת, גם עם השכל הישר.

52. נותרה אפוא לדיון השאלה האם עומדת לנאשמת, אשר חששה כי בכוונת המתלוננת להכות אותה עם המטריה, טענת ה"הגנה העצמית".

53. לדברי השומר לא הבחין במתלוננת מרימה את המטריה. מקובלת עלי טענתה של ב"כ הנאשמת כי בשלב זה של היום, בו יוצאים התלמידים מבית הספר, לא מן הנמנע כי השומר לא היה ער לכל שלבי ההתרחשות, מסקנה המתיישבת עם דבריו לפיהם ראה כי בידיה של המתלוננת מטריה, אולם לא הבחין כלל במטריה המונפת, בניגוד לדבריה של המתלוננת, ודבריה של נסלי וכן עם דבריו לפיהם לאחר שהלכה הנאשמת כברת דרך של כשבעה-שמונה מ', שבה על עקביה והתקרבה אל השתיים, בעוד שלדברי המתלוננת עם צאתן מביה"ס, ניגשה אליהן הנאשמת וביקשה למשוך את הבת.

54. סעיף 34 לחוק העונשין קובע כי:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו, ואולם אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

55. מקובלים עלי דבריה של הנאשמת לפיהם בעת שהניפה המתלוננת את המטריה, סברה היא כי זו עומדת לתקוף אותה ולהכות אותה באמצעות המטריה.

56. אביה של הנאשמת העיד וסיפר כי הבחין במתלוננת מניפה את המטריה וכי סבר שהנאשמת ביקשה להתגונן. אני מאמינה לאב כי פנה למשטרת חיפה, וכי מסיבה שאינה ברורה, לא צורפה ההודעה, שנגבתה ממנו, לחומר החקירה. דבריה של המתלוננת, לפיהם נישק אביה של הנאשמת את הבת (עמ' 8 ש' 11) מחזקים את עדותו לפיה הגיע בשלב מסוים למקום האירוע.

57. בנסיבות בהן נמנעה המתלוננת מלהסביר מדוע הונפה המטריה, ונוכח המסקנה אליה הגעתי, לפיה ביקשה להעצים את חלקה של הנאשמת באירוע, ספק בעיני אם אכן הוכתה על ידי הנאשמת בחוזקה, או שמא, כפי שטוענת הנאשמת, הדפה אותה הנאשמת לאחר שהמתלוננת הניפה את המטריה.

58. כאמור, אני מאמינה למתלוננת כי הנאשמת משכה את הבת, ולו על מנת להמשיך לדבר אתה ובוודאי שלא

לחטוף אותה, טענה המתיישבת עם דברי הנאשמת לפיהם אמרה לה הבת "אני לא יכולה לבוא איתך עכשיו יהיה בלאגן עם אבא" (עמ' 18 ש' 19).

59. לא מן הנמנע כי הנאשמת, בעת שהדפה את המתלוננת, ותפסה, כפי הנראה, מידה את המטריה, עשתה כן בעוצמה, בהמשך לכך שמשכה בכוח את הילדה, כפי שתיארה המתלוננת. עם זאת, לא שוכנעתי כי בנסיבות בהן הרימה המתלוננת את המטריה, לא הייתה תגובתה של הנאשמת בגדר הסביר, כנדרש בסעיף 34טז לחוק העונשין ולפיו:

"הוראות הסעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".

60. באשר לעבירת האיומים המיוחסת לנאשמת, הרי שלא הוכח לטעמי כי הנאשמת איימה בהתנהגותה על המתלוננת, כשאחזה במטריה ובהחלט אפשרי כי הנאשמת לקחה מידה של המתלוננת את המטריה, לאחר שזו הניפה אותה, וכי אכן הנאשמת חששה פן תכה אותה המתלוננת.

61. לאור כל האמור החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ז כסלו תשע"ו, 09/12/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת

חתימה